

En kvinnas intriger.

Roman av Marion Crawford.

(Forts. från föreg. nr.)

Hon som tydligen ännu icke återfått sina kroppskrafter, förslog Savelli att de skulle göra en åktur i stället att gå till fots.

Ghisleri gick gärna in här på att stanna hemma. Åh han på morgonen hade åkt nära sex mil i en skakande vagn.

Känslan av kroppslig trötthet, som han gång efter annan erfor, sedan han blivit skadad, var någonting nytt för honom och alldeles icke angenämt.

Ingenting av allt tilldrog sig på eftermiddagen. Samtalet rörde sig ungefär omkring samma ämnen, som varit å bane vid frukostmen, uppbländas nu även med några anmärkningar i åkerbruk och glassingar om den blivande skörden.

Savelli förestod sig bättre på den finansiella sidan av landbruket än Ghisleri, men de senare hade vida större praktisk kännedom om egenkaperna hos olika slags jord.

Sedan de återkommit till slottet stannade Ghisleri hos denna Adele i förmaket, medan Francesco begav sig till sina egna rum för att träffa något avtal med förrätlaren angående godset. Man har in i tj och drack.

Jag förmodar, att ni är rädd för, att det skulle hålla er vaken i natt, smärte kan. Huru är det med er sömnlöshet. När ni sova något?

Jag håller på att bli bättre nu igen, svarade Adele. Ni vet ju, att jag alltid har sagt, att jag behövde något riktigt kraftigt verkande medel för att få sova. Läkaren har givit mig kloral, och nu vaknar jag inte förrän åtta eller nio om morgnarna. Det är en underbar medicin.

Sömnlöshet är någonting det mest oönskade som finnes, sade Ghisleri i begrundning ton. Jag känner en man i Konstantinopel, som berättade för mig, att han en lång tid icke sov någonting alls. Under tre månader kunde han bokstavligen icke förlora medvetandet för ett enda ögonblick. Jag tror, att han led förfärligt. Men det var någonting, som tyngde på hans sinne, och detta utgör till en viss grad förklaringen.

Han hade väl förlorat pennningar eller någonting sådant där, sade Adele, under det hon rörde om två sockerbitar i ett glas vatten.

Nej, det var någonting mycket värre än det. Han hade genom en olycksbändighet dött sin bästa vän på en jaktutfäkt i Belgardskogen.

Ghisleri hörd huru teskedens skramlade till hårt emot glasets kant, därav att Adeles hand darrade, och han såg, att hon hastigt böjde ned huvudet, låtsade betrakta, huru sockerbitarna småningom upplöstes.

Så förfärligt utropade hon med låg röst.

Ja, svarade Ghisleri i samma likgiltiga ton som förut. Men kan ni tänka er, att han hade med sig ett väska att ta in kloral eller något annat sådant, som hade varit honom förfärligt i ända.

Han hade sagt honom, förstår ni, att väskan vid sådana där saker är mycket förtärliga än sömnlöshet och slutligen blev han bötad genom att han tog stark krossproppelse. Han hade en utomordentlig viljestyrka. Jag tror ej, att han någonsin skoll några svåra följder av vad han led. Ni vet, att man kan väja sig vid allting. Tänk till exempel på sådana, som svälta sig offentligt i fyrtyo dagar och icke dö.

Har herr Ghisleri någonsin varit nära att svälta ihjäl under några av edra resor? Svarede Adele.

Nej, jag har inte kommit längre än att jag en gång varit tvungen att leva i klo dygn på bara böror och dligt vatten. Men detta var mer än tillräckligt. Jag blev mager och jag har sedan dess aldrig ätit böror.

Det undrar jag inte på. Att tänka sig, att äta bara böror i nära fjorton dagar. Varest var det? Har ni uttillt häktad som spion i södra Amerika? "Man kan inte veta vad allt har hänt er — ni är en sådan oberäknelig människa.

Det har aldrig hänt mig. Jag var till sjö. Jag hade fått i mitt huvud att fara till Sardinien i ett litet fartyg som skulle gå med en last böror från Amalfi och taga tillbaka sardinisk vin. Vi flugo stiltje, våra livsmedel togo slut, och så måste vi tillgripa böror. De höllo oss vid liv, men jag skulle inte vilja göra om det igen.

Det är aldrig mycket svårt att avstå från vad man tycker om, svarade Ghisleri icke heller att förra, ga vad man icke tycker om när det är för någons skull, vill vilken man är fästad.

Om någon annan än ni sade det där, skulle det låta som en plattbåt. Men med er är det annorlunda. Man känner på sig, att ni menar allt vad ni säger.

Adele hade tydligen beslutat att vara artig och till med mer än artig i dag. Hon var aldrig kall eller ovänlig mot Ghisleri då hon tyckte om och bundrade honom och alltid hade hoppats att en dag få se honom fäst som ständigt medlem av hennes närmare angående krets, men han kunde icke erinra sig, att hon någonsin hade uttryckt sig på samma sätt som nu, och han antog, att hennes aversitet var orsaken till hennes sätt.

Han skattade åt hennes sista anmärkning.

Jag är icke van vid en så god behandling, sade han. Men jag kan aldrig begripa, varför folk gör sig besvär att betvivla ens ord. Det är så mycket lättare att tro — så mycket mindre besvärligt.

Jag skulle inte ha trott att ni var en så särdeles lätt rogen människa, svarade Adele. Ni har för mycket erfarenhet för att vara det.

Erfarenhet betyder inte alltid detsamma som gläddade illusioner. Man finner måhända, att det finnes hederliga lika väl som oederliga människor i världen.

Om Laura Arden hade varit närvarande, skulle hon mer än någonsin känt sig böjd för att just nu misstro Ghisleri. Hon skulle ha undrat vilken anda förmådde honom att här falla yttranden som voro så olika vad han vanligen brukade säga till henne. Saken var den att han av visat så skäl önskade, att Adele skulle bysa förtroende till honom, och han kunde henne tillräckligt för att kunna bedöma vad verkan hans ord skulle utöva på henne. Hon hade förrätt sig själv några minuter förr, och han önskade i hennes sinne utplåna intrycket därav, för att han ledde henne i en ny fälla.

Tror ni, att världen är så god? frågade hon. Har ni funnit den sådan?

Den blir ofta orättvist förtalad av dem, som leva i den — liksom de själva bliva det av sina vänner. Tro att en ens sidan måste betydligt vandra i den andra.

Den gång gav Adele icke något tecken till att hon känt sig träffad av hugget. Hon var för mycket van vid de växlande känslor, när tillfälligtvis eller avskiltigt en hänsynad gjordes om hennes förvänsvärda talang för skvallet.

Vad det angår, sade hon med fullt naturligt röst, talar varenda en om en annan, och en del av dem som säges är sann, liksom en del är osann. Om vi inte tala om våra medmänniskor, huru skulle då någon kommit till att säga något om oss?

Naturligtvis, men om det nu skall vara en sådan konversation, kan den ju alltid antaga formen av en diskussion och man kan från början ställa sig på den rätta sidan lika gärna som på den orätta. Det kan förebyggas mångt obehag efteråt. Den människa, som alltid finner sig på den oriktiga sidan, är vanligen den, om vilken de andra tala. Om vi kunde höra en tiendedel av vad man säger om oss, tänker jag, att det skulle kännas mycket obehagligt för oss.

Ja, det är sant. Även våra tjänare — tänk huru de kunna tala illa om oss.

Utan tvivel. Men de hava härvid en praktisk fördel framför oss andra. Om de verkligen känna till någonting synnerligen skandalöst om oss, kunna de förvärda det till kontanta pennningar.

Ghisleri hade icke den ringaste ansett att inlägga någon dolt mening i sina ord, ty han var naturligtvis alldeles okunnig om den tillrägeliga som mer än allt annat hittills hade gjort ett så störande ingrepp i Adeles liv. Men han märkte, att hon åter tände sig över glasets och såg ned i det, ehuru sockret var nu fullkomligt smält. Hennes hand darrade ett litet, när hon rörde omkring teskedens i det söta vattnet. Därpå drack hon litet därav och drog ett långt anddrag.

Detta är alltid en högst obehaglig belägenhet, sade hon friskt. Vi talade om det här om dagen. Jag önskar, att ni hade varit med Gouachi berättade för en utlänning — först Durakoff, tror jag det var — den gamla historien om huru prins Montevarchi blev mördad av sin egen bibliotekarie, emedan han icke ville betala mannen en summa pennningar i mutor. Ni känner till det där, naturligtvis. De två familjerna — Montevarchi och Saracnessa — hava hållit mycket tyst med det, och ingen har någonsin fått reda på alla detaljerna. Några säga att San Giacinto dödade bibliotekarien, och andra säga, att bibliotekarien själv tog livet av sig. Men det gör ingenting till saken. Vad skulle ni ha gjort? Det är frågan. Skulle ni ha betalt pennningar i hopp att därmed stoppa till munnen på karlen? Eller skulle ni ha vägrat som den gamle prinsen gjorde? Gouache sade att det alltid var ett misstag att ge efter och att Montevarchi gjorde alldeles rätt.

Ghisleri dröjde några sekunder förr än han svarade. Han var nästan säker på att hon verkligen befunnit sig själv i en belägenhet liknande den, som hon beskrivit, och att hon verkligen var i behov av ett råd. Det var karaktäristiskt för denne man, som ännu hade försökt att bringa henne att fördraga sig själv och som över sin förväntan hade lyckats här, att han nu kände sig obekväma för att ge henne ett sådant råd, som skulle kunna leda till hennes eget fördärv. I hans komplicerade moralkodex skulle detta hvar smak av förräderi. Han så att säga drog sig hastigt tillbaka och föröckte att betrakta saken ohälsigt och opartiskt.

Det är en högeligen svår fråga att besvara, sade han till sist. Jag har ofta hört den diskuteras. Om ni bryr er om att göra min personliga åsikt, skall jag säga er den. Det synes mig, som om man i sådana fall borde låta leda sig av omständigheterna sådana de presentera sig, men

att man också ganska tryggt kan följa ett slags allmän regel. Om utpressaren som är i besittning av hemlighet, har några positiva bevis, så som ett skrivet dokument eller någonting annat i den vägen, utan vilket han eller hon icke kunde bevisa anklagelsen, och om anklagelsen verkligen är av allvarig natur, då tror jag att det vore det klokaste att köpa bevismaterialet, vad det nu må vara, till vad pris som helst o genast förstöra det. Men om, såsom vanligen är förhållandet i de flesta dylika affärer, hemligheten består endast uti ord, som utpressaren kan efter behag och när som helst uttala eller icke, då tror jag, att det är ett misstag att söka muta honom eller henne, emedan han eller hon kan i oändlighet för sin tyndnad begära mer och mer penga av personen ifråga, så länge denne lever har något kvar att betala.

Adele hade lyssnat till honom med den mest spända uppmärksamhet, och förstås hade hon varit i hans svan, avspäddade varje misstanke som kunde hava haft fråga om den anmärkning, som hade föranlett henne att begära hans råd.

Hon resonerade helt naturligt som så, att om han visade något om hennes belägenhet och hade kommit till beräns för att inhämta upplysningar, skulle han hava förelagt ett handelsaffär, som berett honom själv fördelar. Men hon kände icke mannen i sin ytterliga fruktan för upptäckt hade hon dessutom för ett ögonblick varit färdig att medgiva, att han kunde veta något mera, än det på något sätt var tänkbart, om han ens visade någonting alls i verkligheten däromt hade han endast de mest svävande gissningar angående verkliga förhållandet. Det var märkvärdigt att tänka sig, huru nära det varit, att hon hade tagit honom för en fiende efter att ha inbjudit honom som en vän och tänkt honom i god tro, men då hon tänkte tillbaka på deras samtal, såg hon huru naturligt de yttranden, som hade skärmt henne hade framkommit.

Först var det hennes sömnlöshet som han berättade då om en man, som hade lidit av samma onda. En anmärkning angående orättvist bedömning av andra människor — den var fullt naturlig och hade ingenting att betyda.

Mutor utpressade av tjänare — hon hade själv bringat detta andra på tillägen sitt yttrande om vad tjänarna brukade säga om sitt husbondefolk. Allting hade kommit helt naturligt. Hon fick därför klart för sig att hon hade haft orätt i att misstro honom. Dessutom tyckte hon rätt bra om honom och instinktligt kände hon sig böjd att hyss en god tanke om honom.

Jag tror, att ni har alldeles rätt, sade hon, efter att en stund ha suttit försänt i tankar. Jag har aldrig förr hört saken så klart framställd, och edra åsikter synes mig vara de enda riktiga. Om hemligheten kan bevaras genom att köpa någonting och förstöra det så köp det. Om icke, så förneka framt och vägra att betala något. Ja, — detta är den kloaste lösning på frågan som jag någonsin hört framställas.

(Forts.)

ORDET FRITT.

(Forts. fr. sid. 3.)

Inte vara "smoke screen" längre utan sa att Brown var en tjuv och så tog Brown ned Einhardt, Bergen och Nelson från skyarna och lät oss veta vilka nedriga utsläp av voro. — Vem undrar på det? — En som Brown kallade doktor — Carstein hette han — han fick lite i sin ficka och så tyckte han att Brown var en gentleman och Brown höjde honom ännu högre. Nu var läget delat. Nu kommo mrs Brown, Plym, E. Peterson och några andra, som inget namn hade och sade att de som inte ville låta Brown fömma farmarnes fickor voro inga riktiga socialister utan förrädare och kapitalister. Brown vittnade själv, att han var ett syndfritt helgon ty han hade givit rovet åt Forum. Men Forum visade inga tecken att ha fått något utan snarare tvärt om.

Nu har Brown utnämnt sig själv till moralpredikant för svenskarna i Canada. Brown hade varit först i bokföringen så att ingen skulle få veta var pengarna gått.

Nu komma frågorna som jag vill ha besvarade. Kan en sådan som tycker det är orätt att Brown tömmer farmarnas fickor vara en riktig socialist? Kro tjuvar världiga som moralpredikant i fall de ha spilt upp och spelat bort rovet — eller tillhör det Brown att avgöra?

Är det mr Dahl eller Remidav som är glad över att lite fiktionsing inte behöver göra en man död som journalist?

Är det Dahls och Browns oefftergivliga villkor ifall fientlighetskrigen skul le installas mot Forum att Einhardt följer Browns exempel som fiktionsmare eller kanske bara att han erkänner Browns heliga rätt i den vägen och lovar att Forum för alla tider skall gottgöra vad Brown står?

Jag ville nog så gärna ha svar. — Sven Nilson. Calgary, Alta., den 4 aug. 1921. Jag better Dahl vill icke printe det brev. Jag better 5 daler. — W. Varstedt. Vilken barsligt smörja! (Sätt namn.)

BREV FRÅN RIVÉRHURST, SASK.

Mr. Brown har visat blivit medhjälpare i Eder årade tidning för att nedskälla sådana rättänkande män som mr Bergen, Einhardt och Nelson m. fl. Mr. Brown vände ju Winnipeg tycken inte för så länge sedan för att vara till Minneapolis för att se efter sin sjuka hustru. Varför skriver Ni inte om det också mr Brown eller har kanske Eder sjuka hustru blivit bättre?

På vore det också på tiden att Ni också skulle bli bättre, eller hur? Det ser ut för mig som att Ni oppnat Eder tidningspapper för att om möjligt döda vår lilla tidning Forum. Ni skriver om byrål, men jag har aldrig sett så mycket byrål i någon tidning ännu som S. C. T. Det ser ut som om Ni skall begära detsamma som er politik. Det är inte mer än åtta månader sedan Ni gick i hug och stiek mot mr Brown och han mot Eder. Nu har Ni båda blivit omhjärtade och arbetat tillsammans (för radikalism, förstas). Och en annan nyhet. Mr. Brown har ju blivit redaktör vid en annan radikal tidning, det konservativa organet Svenska Kuriren. Skall Ni (Mr. Brown) också där kämpa för radikalism, så kanske Ni till sist får placera i Svenska Tribunen Nyheter. Man stiger ju i graderna hos de stora. Angående prenumerationen (på Forum), så vill jag fråga Eder hur kunde Ni få tag på undertecknade namn och skicka S. C. T. till mig under Forumskrisen samt med en uppmaning från mr Browns sida att prenumerera på S. C. T.?

Det var enligt mr Browns tycke och smak den bästa tidning i Canada. Var detta riktigt gjort av Eder? Och skicka Ni om andra redaktörer (exempelvis mr Einhardt) att han inte kan något annat än att skälla ut folk. Under Eder redaktörskap för Forum var alltid en spalt, som bara handlade om nedskällning och nedsvärande av andra människor, nämligen Hugdet och Stuckett. Denna spalt finns numera ej i Forum, men det ser ut som om det skall att vinna inträde i S. C. T:s spalter. Ja, den har alla redan kommit till första sidan. En nedsvartar mr Einhardt för dålig tematik, en annan kallar honom för dum bonde eller en man med bund förstånd. Det är sådana män, som den som skriver om hämslogik, som inte har så stort förstånd i sin trinda skalle som en gammal hön. Ni förstår inte så mycket, att en bonde har bättre förstånd än många utav Eder, som skriver i Ordet Fritt. Här har Forum en fast mark. Jag tror, att alla kommer att stå på Forums sida till det yttersta. Ämnen som här på trakten. Jag tror inte att Forum redaktör är så dålig människa som mr Brown och mannen från B. C. utmålar honom samt många andra av S. C. T:s skribenter.

Louis N. Olson.

FRÅN REDAKTÖRENS HÖRN.

Det är märkvärdigt att en hel hop folk ännu ej förstår betydelsen av den avdelning, som vi kalla för Ordet Fritt. Både förut och i detta nummer vilja en del göra redaktionens ansvariga för, vad som där står att läsa. När en tidning uppläpplär sina spalter för allmänheten och ställer upp vissa regler, så är det sedan på

allmänheten som ansvaret vilar. Ifall denna avdelning blir god eller dålig, Red kan varken genomarbata språk eller innehåll och för att vara rättvis mot alla måste man behandla alla lika. Vi ha följt den principen att bereda rum för alla skrivelser, även om det vankade "skäll" för oss själva eller om åsikterna gått stick och stäv emot våra. Om sedan vår korrespondensavdelning kan betecknas såsom varande en plats, "där skälkulturen blomstrar och smutströmmen flyter fämn och bred" (som E. N.-d säger), så är det allmänhetens ej vårt fel. Ty antingen måste man ge fältet absolut fritt eller också en sträng censur för vilket vi aldrig haft någon häg. Ingen skall tro att vi själva ha något nöje av denna dispt, som nu pågått en tid. Vi skulle ha velat sett den avslutad för längesedan.

Vår värderade vän, E. Nylund, gör sig skyldig till ett litet misstag. Vårt nummer av den 21 juli var intet "stort skälnummer", det var blott ett försvar och vederläggande av mot oss utslutande lögnaktiga beskyllningar — och var människa har ju rätt att försvara sig.

Vi ha aldrig haft i tankarna att döda Forum och vi anse att S. C. T. och Forum ej behöva stå i vägen för varandra. Den enda är ju en politisk nyhetstidning och den andra är ju ett magasin. Det finnes gott rum för bägge i Svensk-Canada och bägge ha de ju en mission att föylla om de sköta rätt. Om några skribenter sagt något i Ordet Fritt, som syftar på motsatt uppfattning, så får det stå för deras räkning.

Vad mr Sven Nilson beträffar, känna vi honom ej personligen. Men han tycks alldeles ha fått tag i en bakfot. Efter att först nästan litet skrytsamt förklarat, att han ej håller sig med någon svefsk tidning (tydligt jävlasarna) vill han till de så kallade "juvlasarna" höra till alla fall lägga sin näsa i blöt.

Vi känna oss ej managt att göra något extra besvär för en dylik snyltgäst och mr Nilson tillrädes av oss att i en uppslagsbok eller från annan källa taga reda på, vad socialismen är. Vad de övriga s. k. frågorna beträffar, så vilja vi i en gång framhålla, att vi aldrig försvarat Forum-förskingringen. Vi ha alltid ansett, att personer av alla politiska riktningar bara vara allra. Men vid missbruk av andras pengar finns det något, som lagen kallar förmildrande omständigheter och det ha vi verkligen ansett föreligga i detta fall. Det var på grund av dessa omständigheter samt sedan dom fallit, som vi av rent humanitära skäl voro glada över, att det bereddades Brown tillfälle att åter tjäna sitt livsuppehälle som journalist. För övrigt anse vi som rättfärdig att hela brevet är barnlig smörja och vi skulle inte tagit till det eller många andra, om vi ej alltid strängt följt den principen att behandla alla lika.

Till sist torde V. Varstedt böra stå vid sitt vad. Vi skola bli glada att mottaga femman och lova att ge den till något allmännyttigt ändamål. För vår egen del vilja vi ej ha någon femman av titulus Varstedt.

Så ha vi mr Louis N. Olson, som vi knappast haft lust att kosta något svar på, då han följande "höga föredömen" söker draga in en oskyldig

Litet utav varje ifrån Amerikas horisont.

FRÅGAN OM nedläggning i frakttar

ter samt ränta på insatta pengar. Och

da detta skett har han intet kvar.

har nu varit uppe inför den mellan-

statliga handelskommissionen. Där-

vid har bl. a. jordbruksministern Wal-

lace pålykt nedläggning i dessa av-

gifter och det med de allra starkaste

uttryck: "Produktionskostnaden för

en bushel havre i dag," sade han

bl. a. "är 84 cents för en arrendeman

de lantbrukare och för den självägande

de 79 cents. Marknadspiset för en

bushel havre i Iowa var under augus-

ti 25 cents. Att producera majs ko-

stade en arrendator 62 cents per

bushels och ägaren 45 cents. Borträ-

40 procent av vårt folk beror på

farmarens köpförmåga. Varje ny

börd på farmaren reflekteras därför

på de allmänna affärsförhållandena.

Vetefraktsatserna 1917 från platser i

nordvästern till Chicago gick upp till

9 procent av värdet på vad som frak-

tades, och nu har denna siffra ökat

till 26 procent. Det hela är en na-

tionell fråga. Järnvägsfolkets löner

äro nu 200 procent över det norma-

la. Frakterna på boskap äro 60 a 70

procent över det normala och frakter-

na å andra jordbruksprodukter om-

kring 60 procent för höga. Dessa

tan allmän skada och rubbning i hela

förhållanden kunna icke fortsätta u-

nationens ekonomiska liv." Efter att

ha yttrat detta och mera till uttalande

jordbruksministern den tanken att

nedslatta fraktsatser skulle öka mas-

san av fraktede jordbruksprodukter,

så att detta mer än utjämnade vad

järnvägarne förlorade.

M. R. Benedict från Huron, S. D.,

sekreterare i S. D. farmbyrå, samt

H. D. Lute, sekreterare i Nebraska

farmbyrå, uttalande sig också. De

förre medgav, att produktionskostna-

derna på majs och vete nu vore lä-

re än 1920, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-

på 1200, men fraktsatserna äro up-